PŘEŽIVŠÍ

Anastazie Zachardová

Anastazie Zachardová
Přeživší

Sazba knihy Petr Jančík
Tvorba obálky Klára Klihavcová
Jazyková korektura Hedvika Landová

Vydalo nakladatelství Martin Toman – Backstage Books
Brigádnická 73, 621 00 Brno
v roce 2020 jako svou 27. publikaci

Backstage Books

Vydání první. 215 stran

redakce@backstagebooks.cz
www.backstagebooks.cz

© Backstage Books-Martin Toman, 2020
© Anastazie Zachardová, 2020

ISBN 978-80-88049-95-1

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Obsah

Prolog 5
První kapitola 8
Kapitola druhá 20
Kapitola třetí 46
Kapitola čtvrtá 64
Kapitola pátá 82
Kapitola šestá 98
Kapitola sedmá 120
Kapitola osmá 150
Kapitola devátá 156
Kapitola desátá 162
Kapitola jedenáctá 178
Kapitola dvanáctá 188
Kapitola třináctá 196
Kapitola čtrnáctá 202
Kapitola patnáctá 210
Slovníček 212
Anotace 214

Prolog

Kráčel jsem chodbou, ve které se mé kroky rozléhaly. Otevřely se dveře a já uvolněně vkročil do místnosti, která byla kulatá a v barvě slonoviny. Světlo sem pronikalo dlouhými klenutými okny, která zdobila mozaika, mozaika složená ze skleněných kostiček a kousků naší historie. Místo podél zdi vyplňovaly trůny z růžového mramoru, které se od sebe nijak nelišily. Až na jeden. Ten jediný zaujímal místo přímo naproti dveřím. Vypadal honosně, každého zaujalo jeho velkolepé zlaté zdobení. Patřil našemu vládci Luxonovi. Muži, který na svém trůně seděl s roztaženýma nohama v uvolněné poloze a bílý oděv mu visel okolo těla. Na tváři mu hrál samolibý úsměv a na hlavě měl svou zlatou korunu s drahokamy, které neuvěřitelně odrážely sluneční paprsky. Málokdy si ji na sebe bral. Znali jsme jeho postavení a všichni jsme ho respektovali i bez ní. Na hlavu si ji posadil jen tehdy, bylo-li třeba svou nadřazenost a sílu patřičně zdůraznit.

Postavil jsem se vedle trůnu svého otce a připravil se na nejhorší. V místnosti panoval šum hovoru až do té doby, než přišel poslední z nás. Až poté se všichni ztišili a pomalu se vraceli ke svým pánům, kde se postavili po jejich boku. Luxon vyčkal, až se všichni uklidní, a pronesl: „Jsem moc rád, že jsme se tu i přes naše problémy a stávající nesváry sešli. Domnívám se, že bychom na ně měli zapomenout a začít řešit důležitější záležitosti.“ Jeho hlas se ještě chvíli rozléhal síní a já jsem se rozzuřil nad jeho slovy. Můj otec na sobě nedal znát nějaké rozrušení.

„Jako co?“ zeptal se Ignis, pán Ohně, aby Luxona popohnal ke slovu. Byl zvědavý nebo jenom pospíchal, protože byl znuděný.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

„Přemýšlel jsem o Zemi. O planetě Zemi," prohodil Luxon vážněji a kamsi se zahleděl. Chvíli bylo v místnosti ticho a my všichni jsme čekali, co řekne, jak bude pokračovat. „Je to víc než jen bohatá a malebná krajina. Je to i naše povinnost. Naší povinností je chránit zdroj, který nám dal naši sílu. Naší povinností je chránit Zemi," hlásal pán Světla a já si všiml, jak si můj otec nervózně poposedl.

„Jen se podívejte sami, co se s ní děje," vybídl nás Luxon a ukázal rukou do středu místnosti, kde bylo v podlaze zabudované zlaté oko, které otevřelo svá víčka. Pod nimi byla jen oblaka a kvílející vítr. To vše se po chvíli zformovalo do přesného obrazu a byla to jedna z nejhorších věcí, co mé oči spatřily.

Jezera bez vody, lesy bez stromů. Ve vzduchu se vznášel smog a rozbouřená moře před sebou hrnula tuny odpadků. Nevinní živočichové umírali pod tíhou olejových skvrn. Teplota klesala pod nulu a zase stoupala na vysoké příčky. Ve stínu bylo třicet stupňů Celsia, rostliny umíraly mrazem či vedrem. Vypadalo to, jako by Země již zahynula. Jako by na ni dopadaly poslední sluneční paprsky, poslední úsvit…

Zatajil se mi dech. Vskutku to byla jedna z nejděsivějších věcí, co jsem kdy viděl. Měl jsem chuť brečet, poslední dny na mě smrt a zkáza doléhaly až moc. Kdo jí to jen mohl udělat? Nejradši bych tu otázku na ně vykřikl.

„Chcete vědět, kdo to udělal?" tázal se Luxon, jako by mi četl myšlenky. „Byli to lidé."

Lidé. O té rase jsem už někdy slyšel, ale ne moc. Spíš jsem to označení jen zaslechl. Moc jsem toho o nich nevěděl a o to pozorněji jsem si prohlížel nový výjev v oku. Snažil jsem se zachytit každý detail, a když jsem skončil… Nezdáli se mi tolik odlišní od nás. Muž se dal rozeznat od ženy. Měli vlasy jako my. Ruce, nohy a tělo jako my. Možná nebyli tak vysocí a měli obyčejnější tváře, zkrátka nebyli tak hezcí. Ale něco na nich bylo.

„Nemají žádné magické a ani jiné zvláštní schopnosti. Jejich vzhled je obyčejnější. A jsou smrtelní," sdělil nám nevědoucím základní informace.

Nechal nás pokochat a dodal: „To oni za všechno můžou. Vědomě planetu ničí."

Nedalo si nevšimnout znechucených výrazů, které se všem odehrávaly na tvářích. I já jsem byl znechucen a zarmoucen krutým osudem planety. Bylo to něco, co jsme měli bránit. Bylo to naše a lidi byli škůdci.

„Tak proč se jich nezbavíme?“ navrhl krvelačný Luceat, Luxonův syn.

„Ne tak rychle, synku,“ usměrnil ho, „zaslouží si trest, to ano. Ale proč hned trestat všechny? Stačilo by potrestat jen několik lidí. Bylo by to varování pro ostatní.“

Tenhle návrh mi nijak nevadil. Nebyl jsem nadšený z toho, že budeme někoho trestat, ale oni si ten trest zasloužili.

„Víte, co má člověk a my ne? Co má lidstvo a Živel ne?“ ptal se nás všech v místnosti, ale nikdo neodpověděl.

„Srdce. Člověk má srdce, kterým miluje a cítí, vnímá bolest. Je to tak zranitelná bytost… Se kterou si můžeme hrát a užít si její bolesti.“

Nad tou představou se všichni v místnosti divoce ušklíbli. Já ale ne. Nijak mě ta představa nelákala. Byl jsem dědic mého otce, byl jsem Živel. Měl jsem být od přírody krutý a nemilosrdný, ten bez srdce. To všechno jsem byl, ale jen z části. Zřejmě jsem byl porouchaný kousek, protože se mi občas zdálo, že mé srdce uvnitř hrudi skutečně bije. Bije a ne jen rozvádí krev a mou sílu do žil. Měl jsem soucit, proto mi bylo lidí líto, i když jsem věděl, že si trest zasluhují. Netěšila mě představa něčí bolesti, nebo možná ano, ale ne tak silně. Otec mi vždycky říkal, že jsem po matce. Možná i ona měla srdce. Jenže já jsem byl především Živel. Tempestas, dědic Bouřlivé Vody, nemohl mít srdce a ani nemohl znát slitování.

„Tak kdo je pro záchranu Země a trochu švandy?“ ptal se Luxon všech přítomných pánů, kteří se do jednoho zvedli na souhlas s chtivými úsměvy. Luxonův byl nejhorší. Já jsem tam stál jako vytesaný do skály a přihlížel tomu, co se děje v síni, raději bez pocitů. „Tak ať žije Země a lidé se před námi třesou,“ zaburácel pán nás všech a zdvihl se ze sedu. Jeho oči byly prázdné a chtivé bolesti. Nebyla v něm ani špetka soucitu a mně bylo jasné, že to lidé nepřežijí.

První kapitola

Šla jsem ulicí a nad hlavou mi svítilo odpolední slunce, které už asi má několik měsíců maškarní. Své zářivé sluneční paprsky zakrylo svou maskou. Maskou v pochmurné šedi, která se dokonale hodila k tomu smutnému valčíku, který každý den tančil po obloze. Stále dokola. O půlnoci vždy začal a zase skončil. Takhle dokola skoro už po celý rok. Zajímalo mě, kdy se už konečně unaví.

Trochu prosebně jsem zvedla oči k šedé obloze. Rychle jsem je ale zase sklopila k blátu, které bylo směsí všeho, co lidé vyhazovali na ulici, a pro vaše dobro bylo lepší nic nevědět o složení. Toto bahno mi čvachtalo pod botami, když jsem šla ulicí nenápadně jako tichá laňka. Lidé okolo byli jako nebezpeční zlí vlci, kteří si mě kdykoliv mohli všimnout a zaútočit. A lov většinou pro vlky znamenal úspěchy, jak už to na lovu v lese nebo po Praze bývá.

Kráčela jsem jednou chudinskou čtvrtí v Nuslích. Většina paneláků byla buďto zbořená anebo se k tomu schylovalo. Ve zdejších ulicích a zříceninách se po většinu času pohybovali opilci, kteří se urputně snažili najít nějaký líh, nebo kurtizány, které se nabízely pro kousek chleba.

Mladá a bezbranná dívka jako já by se měla takovým ulicím vyhýbat, obzvlášť když nemá doprovod. Ale zvěst, co kolovala okolo Prodejce, který měl zase jednou zajímavé zboží… Nedalo se to nechat být jen tak plavat. Kdybychom neriskovali, zemřeli bychom s bezpochybnou jistotou.

Dívala jsem se, kam šlapu. Byla jsem uprostřed ulice a jedinými živými, nebo lépe řečeno položivými osobami byla banda opilců. Seděli na zemi. Jejich oblečení bylo potrhané a pokryté blátem. Vlasy

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

mastné. Jejich oči se ale upíraly zoufale do země na prázdné lahve. Vypadalo to tu poměrně bezpečně. Jen nenápadně a rychle projít. A pak dál a dál, až k našemu domu.

Pevně jsem sevřela ucho svého proutěného košíku, který jsme nosívávali do lesa na houby. V době, kdy se slunce nepřidalo k pochmurnému karnevalu, ale bylo plné záře, veselí a tance plného barev a rychlých pohybů.

Měla jsem na sobě prosté hnědé šaty, které donutili nosit všechny ženy a dívky, když nás ovládli. Nikdo se už jejich pravidla neodvážil porušovat. Zvlášť po tom, co pár silných žen, které si oblékly kalhoty, stejně poslali do hrobu zlomené. Tělesně i duševně. Přes sebe jsem měla přehozený starý plášť, který býval krásně černý. Nyní byl na většině míst popálený anebo pokrytý špínou, která už zaschla a vepsala plášti novou škaredou podobu. Mé boty z kůže, opět do hněda, byly již ošoupané a několikrát po domácku upravované. Bláto do nich ale ještě nevklouzlo, takže to byly dobré boty na delší chůzi. Oblečení, co jsem měla na sobě, vlastně bylo jedno z nejlepších, co má rodina vlastnila. Ještě před rokem bych se sama sobě smála. Vypadala jsem jak bezdomovec ze středověku. Teď jsem ale smích a zábavu nepociťovala. Jen strach, nervozitu a trochu úlevy, když jsem opustila ulici a vkročila do další a byla tím blíž svému domovu. Místu, o kterém jsem si namlouvala, že je bezpečné, i když jsem věděla, že v našem vězení již bezpečného místa není.

Když jsem stála před dveřmi našeho domu, s obličejem schovaným ve stínu pláště, rozhlédla jsem se po ulici, jestli mě nikdo nesleduje. Po ulici, která patřila Vinohradu, běhali jen potulní psi. Otevřela jsem dřevěné dveře, které zepředu neměly kliku.

Vklouzla jsem do přítmí našeho domu, který byl prosvětlený září, jež pronikala mezi okny. Když tedy nebyla zakryta, aby náš dům vypadal opuštěně a nenápadně. O to se moje matka začala snažit, když pochopila, že pomoc nepřijde. Že nás tu nechali jako obětní beránky. Celý svět nás tu nechal.

Rychle jsem upevnila zámek, který byl naše jediné zabezpečení. Tyto provizorní dveře, na nynější podmínky dost dobré, jsme vyrobili,

když byly naše původní zničeny. Neměli rádi naše věci. Naše oblečení, knihy, mobily a všechny technologie. Všechno nám vzali a zničili. Většině z nás i lidskost.

Potichu jsem se procházela naším domem a snažila se nedívat na holé fialové zdi, ze kterých již barva pomalu zmizela, ale co zmizelo úplně a navždy, byly naše rodinné fotky zasazené v krásných bílých rámečcích. Fotky zachycovaly důležité milníky v našem životě. Šťastné milníky. Teď zmizely. Jejich papír shořel na popel a sklo skončilo rozšlapané po ulici. Matka už nesnesla pohled na ně a já jsem byla ráda, že se jich zbavila. Nechtěla jsem, aby se na nás dívaly ty oči, které bývaly naše a vysmívaly se nám a připomínaly, kdo jsme byli a kým jsme se stali. Nechtěla jsem se dívat na tu dívku, která milovala chození do kina se svými přáteli. Dívku, která dokázala sedět hodiny v knihovně a čichat vůni knih, nejlepších přítelkyň v nouzi.

Má matka se jmenovala Hana. Hana Urbanová. Měla husté, tmavě plavé vlasy, které byly záclonou pro její zelené oči. Měla pěkně řezanou tvář s plnými rty v poloze stálého úsměvu. Byla veselý člověk, který nadevše miloval svůj život a uměl si ho užít. Byla vtipná. Na mě byla ale většinou přísná, strachující se o mou dokonalost. Když někoho milovala, tak celým svým srdcem.

Přešla jsem do kuchyně a uviděla ji, svou matku, jak klečí na podlaze s hadrem v ruce. Zvedla ke mně hlavu. Její oči, které kdysi hrály veselostí a rošťáctvím, byly nyní prázdné. Byl v nich jen strach s nekonečnou temnotou. Její rty byly věčně povadlé a její tvář zestárla o dvacet let. Vepsaly se do ní vrásky. Vlasy prořídly a zešedly. Matka nesla zajetí Prahy, naše zajetí, velice špatně. Nepodepsalo se to na ní jen po vzhledové stránce, ale i po té duševní. Její duši pomalu zevnitř sžíralo šílenství, které se jí občas zalesklo v očích. Projevilo se velmi citelně při pokusu nás otrávit. Podle ní by byla otrava naším vysvobozením. Občas jsem se kvůli tomuhle zážitku bála odejít. Bála jsem se, že se jednou vrátím domů a oni tu už nebudou, že mě opustí.

Lidé, kteří přežili, měli štěstí nebo někoho blízkého. Nebyli sami. Protože přežít sám se tady podařilo jen málo komu.

Dnes jsem v matčiných očích neviděla ani kapku šílenství. Byla tu. Nejsem sama.

„Co máš?“ Bez pozdravu a bez emocí. Jen prostá otázka vyřčena hlasem skoro šeptajícím.

„Dneska je to docela dobré,“ řekla jsem a vydala se ke stolu, který byl už trochu rozvrzaný a poškrábaný, ale stále členem naší kuchyně, našeho domu.

Když jsem na stůl položila košík, má matka vstala ze země, kde ponechala hadr. Měla na sobě prosté hnědé šaty jako já. Byla bosa. Plavé vlasy spletené do copu, ze kterého jí vykukovalo pár nezbedných pramínků. Z kusu látky si udělala provizorní šátek. Bývala tak krásná, tak krásně plná života.

Nyní se její oči jen kamenně upíraly na košík, když jsem ho odkryla a začala vyndávat věci na stůl. Poloplné balení sirek, bochník chleba, na kterém nebylo moc plísně, voda a deka, která byla teplá a v docela dobrém stavu.

„Ujde,“ prohodila. „Kolik to stálo?“ Nyní se její oči upíraly na mě.

„Chtěl jen nějaké informace a pár lichotek na jeho účet.“ Svraštila obočí a já jsem chápala. Zhluboka jsem vydechla.

„Ani se mě nedotkl,“ ujistila jsem ji. Přikývla a vrátila se ke své práci.

„Kde je Tobi?“ zeptala jsem se.

„Nahoře. Nech to ležet na stole.“

Jasné rozkazy. Jasné ukončení rozhovoru. Ještě jsem se na ni dívala, ale věděla jsem, že mě už nebere na vědomí, tak jsem se odebrala ke schodům vedoucím do horní části našeho domu.

Tobiho jsem našla jako vždy v jeho pokoji. Tobiho pokojík byl nejzachovalejší místností v našem domě a snad i v celé Praze. Jeho pokoj vypadal téměř stejně jako kdysi, až na ten pochmurný nádech, který získal. Slunce nerozsvěcovalo jeho místnost a ani malý chlapec to svým úsměvem, který dávno povadl, nesvedl.

Děti vnímají tu změnu. Nejen to, co se všechno změnilo v pražských ulicích, ale především změnu v rodině. Tu napjatost, kterou otec schovával za svým úsměvem, který již nebyl stejný jako předtím. Častější hádky mezi rodiči. A taky matčinu šílenost. Bál se jí. A já se bála, co by mu byla schopna udělat.

Tobiáš byl takový můj maják v bouřce. I když jsem věděla, že je všechno špatně. Věděla jsem, že ho tu nemůžu nechat. Obzvlášť s matkou, která ztrácela rozum. Musel tu být někdo, na koho se mohl spolehnout. Někdo, kdo bude jeho kamarád a bude se chovat tak, jako by bylo všechno v pořádku. Jako kdyby byl jen deštivý den, a proto si nemohl jít hrát ven s kamarády na hřiště. Proto jsem se každý den vracela. Za ním jsem se vracela a donutila se být normální.

Vešla jsem do jeho pokoje a potichu jsem za sebou zavřela dveře. Stěny byly laděny do modré jako obloha kdysi. Jen nad postýlkou měl tapetu, která vyobrazovala vesmír plný hvězd a planet, mezi nimiž putoval astronaut. Tobi miloval vesmír a fascinovala ho noční obloha. Hvězdy, které v současnosti byly našim očím skryté.

Ten den, kdy přišli, je zakryla tmavá stěna, která znemožňovala jejich vidění. To byla jedna z věcí, kterou jsem až tak nepostrádala. Nebylo to pro život důležité. Jenže Tobi to snášel hůř. Tobi vždy pozoroval hvězdy s úžasem v očích. Jiné děti po večerech koukaly na televizi nebo hrály na počítači. Jen můj malý bráška přemlouval taťku, aby mu půjčil dalekohled a nejlépe aby s ním šel na zahradu a vyprávěl mu o noční obloze. Také nejvíce miloval výlety na hvězdárnu. Ach bože, kdyby Tobi dospěl, kdyby měl tu šanci, určitě by se z něj stal někdo důležitý. Někdo chytrý a hodný, někdo, kdo vždycky ve filmu zachrání svět. Takový ten hrdina, co všechno dokáže a přitom vypadá skvěle.

Tobiho tvář byla pěkná, měla krásné rysy. Kdyby byl trochu starší, všem by se líbil. Jenže ani jedno se nestane. Bude štěstí, když dospěje. Když se nám podaří přežít. Ale co se týče jeho záliby, to vypadá bledě. Kdo by ho to naučil? Sice jsem před nějakou dobou začala brášku učit já, ale jen základní věci. Písmenka a čísla. Lehkou gramatiku a příklady. Aby byl gramotný.

Jenže o vesmíru nic nevím. Nikdy mě to nezajímalo. Neposlouchala jsem ani, když taťka s Tobim přišli domů a přinesli s sebou noční vzduch. Tobi si sedl a začal s úžasem v očích a nadšením v hlase vypravovat o hvězdách a vesmíru. O všem, co se dneska dozvěděl, a do toho mu někdy vklouzlo něco, co už znal. Taťka vždy jen stál opřený o zeď a přikyvoval. Nebo někdy něco doplnil. Byla jsem tak hloupá a neužívala si to. Místo toho jsem řešila povrchní problémy.

Takové věci, co řeší hloupé šestnáctileté holky. To mi taky chybí. Být normální hloupá šestnáctiletá holka.

Otec o hvězdách nemluvil vůbec. Říkal, že se všechno změnilo, my taky a věci, které nás naplňovaly, máme hodit za hlavu. Že kdyby mluvil o vesmíru a hvězdách anebo by se snažil najít s nadějí v srdci trochu hvězdné záře, už by to nebyl on. Tobi, který se ho snažil přesvědčit o opaku, protože chtěl a potřeboval vědět víc, přestal o kráse nad námi také mluvit. Od té doby byl jiný. Začal se rodičům vyhýbat. Nesmál se otcovým vtipům, které měly dokazovat, že je všechno jako dřív. Přestal tomu věřit.

Kdybych neviděla za mraky v jeho očích trochu hvězd, které tam vždycky byly, ale jasnější, nevěřila bych, že je celý. Že se jeho dětská dušička dá zachránit. Jenže já ten spasitel nebudu kvůli své neznalosti. Jak bych jím chtěla být! Jak bych mu chtěla pomoci. Udělat něco, co zachrání jeho duši před tou temnotou. Jenže i kdybych to dokázala, jak bych ho zachránila před nimi?

„Ahoj Tobi," pozdravila jsem ho s přátelským úsměvem na rtech, který jsem nemusela výjimečně hrát. Odvrátil pohled od deky, na které seděl a zkoumal na ní bůh ví co.

„Ahoj," řekl a pousmál se. Jenže ten úsměv se mu neodrážel v očích.

„Copak jsi dneska vyváděl?" sedla jsem si k němu na postel.

„Nic," odpověděl stroze a zase se zadíval na deku, která byla místy děravá.

Před týdnem jsem ji našla v opuštěném domě. Nebyli jsme jen jejich otroci, ale sami jsme se stali zloději. Kradli jsme mrtvým lidem věci a nesměli jsme se nad tím pozastavit. V naší rodině jsem byla takový odpad pouze já. Chtěla jsem toho ostatní ušetřit, tak jsem lhala o věcech, které jsem nezískala výměnou, ale uloupením. Ať jdu za to klidně do pekla. Stejně jsem v něm už byla. My všichni jsme v něm žili.

„To jsi ani nevybarvil ten obrázek?" divila jsem se.

Kreslila jsem Tobimu jednoduché obrázky, aby si je mohl vybarvit. Než přišli oni, Tobi miloval omalovánky. Zvlášť s tématikou noční oblohy, kterou jsem měla zakázáno kreslit. Proto jsem mu malovala jednoduché postavičky lidí, zvířátek nebo jednoduché předměty.

Poslední omalovánka, co jsem vytvořila, zobrazovala pejska s vyplazeným jazykem. Neuměla jsem bůh ví jak malovat, ale nebylo to zase hrozné. Takové průměrné. Ale omalovánka zůstala ležet na stejném místě. Byl to jen obrázek namalovaný šedou tužkou, který na bílém papíře bez barev vypadal pochmurněji, než by měl.

„Mám málo pastelek," odpověděl Tobi stručně.

„Ale nějaké máš," namítala jsem.

„Ty se nehodí na vybarvování psa," oponoval mi.

„Může to být mimozemský pes. S fialovým kožichem a zeleným jazykem."

Tobi se na mě podíval se zvednutým obočím a ptal se, jestli si z něj dělám legraci. V očích ale měl vzácný dětský lesk pobavení. Tak ráda a málo jsem ho vídala. Když už se ten malý uhlík naděje rozhořel, stejně jsem z něj nedokázala udělat oheň.

„Chceš chvilku číst?"

Tobi jen přikývl. Vyndala jsem ze své zástěry v půli ohnutý papír. Rozložila jsem ho před Tobiho na postel. Naklonila jsem se k němu, abych do papíru také viděla.

Psala jsem Tobimu krátké příběhy, aby se cvičil ve čtení.

Všechny knížky se spálily, protože dobře hořely. Další lidský hřích. Spálit lidské přítelkyně, které byly trpělivé a měly nám toho tolik co říct. Učily nás, bavily nás a častokrát uklidnily. Pálili jsme tento poklad, který by pro další generace mohl být důležitý. Jenže to by někdo musel přežít. Mít tu děti, které by přežily.

„O čem je dnešní příběh?" tázal se Tobi s malou zvědavostí v hlase.

„Buď vděčná za ten uhlík," pomyslila jsem si. Podívala jsem se na něj a odvětila: „Musíš číst, aby ses to dozvěděl."

O pár hodin později jsem ležela ve svém pokoji. Na velké posteli přiražené u okna. Zdi byly vybarvené na bílo nebo do světle fialova. Uprostřed lina byl hozený chlupatý bílý koberec. U jedné zdi psací stůl, na kterém kdysi trávil čas notebook, a neustálý nepořádek. U něj přiražená jedna židle. A po zdech různé obrázky a fotky s kamarády. Normální pokoj dospívající holky.

Jenže po tom krutém roce byl již ošoupaný. Lino bylo odřené a koberec špinavý nadobro. Po tom běsnění. Mou postel nezahřívala

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

flanelová deka, ale stará, potrhaná přikrývka z kousavého materiálu. Fotky a obrázky zmizely v koši. Okno popraskané. Jak se za rok mohlo přihodit tolik věcí? Tolik zlých věcí. Jak se všechno rychle dalo do pohybu, aby nás potrestali.

Ty měsíce našeho utrpení byly jako celá tisíciletí, ne jeden rok. Na život v přepychu a bezpečí jsme si zvykli rychle a naše bídné roky života spokojeně ubíhaly. Jenže… V tomhle pekle ne. Ne, když se člověk musel den co den pokoušet přežít. Ochránit svoji rodinu. Sehnat dostatečné zásoby. Pro každou lidskou bytost si nasazovat jinou masku… Ne, už to bylo jiné a my všichni si museli zvyknout. Bez možnosti volby. Bylo nám to osudem dané. Trpět. Bylo nám dané i přežít?

Bylo asi deset hodin večer a já tu ležela asi tak hodinu. Možná hodinu a půl. Naše rodinná večeře se konala jako vždy v osm. Moc jsme toho neměli, takže sníst pár soust chleba netrvalo dlouho. U stolu jsme museli zůstat déle. Stejně jako před tím, než přišli. Předtím jsme si povídali. Nyní v místnosti panovalo ticho. Buďto jsem uchem naslouchala zvukům venku, jestli se někdo nevkrádá do domu, což jsem dělala celé dny automaticky, nebo mě zase pohltily vzpomínky. Na naše staré strávené chvilky, kdy jsme neuhýbali pohledem, když se na nás ten druhý podíval. Kdy se matce neleskly oči šílenstvím. Kdy otec nehrál své úsměvy. Kdy Tobi mluvil o hvězdách s nadšením v hlase. A kdy jsem si já nevážila toho všeho, co jsem měla, a těšila se, až budu moci odejít. Aspoň to se nezměnilo. Dnes se mi u večeře taky chtělo odejít. Jenže nyní jsem měla vcelku rozumný důvod. Předtím… jsem byla jen hloupá, malá holka, která si ničeho neváží. Hloupá malá Klaudie.

Podívala jsem se směrem k oknu. Další nával nebezpečných vzpomínek. Na to, jak vtrhli do našeho domu tímhle oknem a mnoha dalšími. Do jiných rodin a domů. Do bezpečných útočišť nás všech. Do našich domů, míst, kde jsme se cítili v bezpečí. Takové místo už nebylo a ani nebude.

Odvrátila jsem rychle pohled od okna. Oči jsem si přikryla víčky. Oči, ze kterých se mi draly slzy, i když byly zavřené. Slzy nepomůžou. Nic nepomůže. Jen je na chvíli zavřít před tou hrůzou. Chvilková úleva, která nám zůstala. Kterou nám zatím nevzali. Stejně nám jednou

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz